



Jelenetek a kisházából

2012 január 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Fáradtan lehajtottam a laptop tetejét, megdörzsöltem a szememet, és belebújtam házipapucsomba. Elalvás előtt mindig vetek egy pillantást a gyerekekre, belopóztam hát a kisházába, és megálltam az ágy mellett.

Borzalmas érzésem támadt: mintha nem ketten lennénk. A matracra pillantottam, és valóban: ott feküdt egy férfi, hosszú lába lelógott, és hangosan horkolt, még szerencse, hogy nem ébredt fel az egész ház.

Mobiltelefonommal belevilágítottam az arcába. Úristen.

Gyurcsány Ferenc feküdt a kisszobában.

Néhány perc múlva már a konyhában ültünk. Feri nagyon készséges volt, elmosogatott szó nélkül, majd letelepedett velem szemben, és halkán, nagyon empatikusan megkérdezett:

– Hogy élnek? Minden rendben?

– Nem mondhatnám – válaszoltam elt?n?dve. – Éppen most próbáljuk kidugni a fejünket a trágyadombból, amit volt szíves az országra örökíteni.



– Poloskák vannak?

– Nem jellemz?. Patkányok annál inkább.

– Értem – hajtotta le a fejét Ferenc, láthatóan megrázták a hallottak –, Istenemre mondom, ezt nem hagyhatjuk! Rágcsálók, szenvedés, nélkülözés mindenütt! Miel?tt elzavartak a miskolci Avas-lakótelepr?l, az ottani demokraták ugyanezt panaszolták nekem.

Most én hajtottam le a fejem. Arra gondoltam, hogy vajon nálunk is négy napot tölt el a kisszobában, vagy teljesen kitelel, és csak a hóvirágok jelzik majd távozását.

– Tudja, barátom – emelte fel bagolytekintetét Ferenc –, végigjárjuk az országot, érdekl?dünk, feljegyezzük a panaszokat. Kritikusan jegyzem meg, az Önök utcájában sem fenéig tejfel az élet. Vadai Ági az imént SMS-ben értesített, hogy a szomszédban szállt meg, és képzelje, II. János Pál képe lóg a falon. Tudott err?l?

Hirtelen vádló tekintettel méregetett. Tisztára úgy nézett ki, mint egy beg?zölt KISZ-vezet? a pécsi diákmenzán.

– Hadd kérdezzek inkább én – vettem át a kezdeményezést, és oroszhegyi szilvapálinkát töltöttem a poharába, amit persze sajnáltam, de mit tegyek, jó házigazda vagyok. – Egyáltalán találkozott él? emberrel a mostani turnén?

– Hogyne. Éppen ideje volt annyi elzártságban töltött év után. Találkoztam demokratákkal, alapszervezeti tagokkal, a köztársaság barátaival.

– Másokkal nem?

– De igen – felelte Ferenc, és kissé megremegett a keze. – Hallottam és tapasztaltam, hogy nem mindenki szeret. Hallottam, hogy csúnyákat kiabálnak. És esküszöm, barátom, hallottam, hogy a pokolba kívánnak azok, akiket meg akartam oltalmazni az ?szödi igazságbeszéddel.

Ferenc kiment a kamrába egy almáért. Közben arra gondoltam, az ellenségemnek sem kívánom, amit én átéltem: Gyurcsány már a spájzban van.

– Most beszéljük meg az evakuálás részleteit – javasoltam halkán. – Csak nem gondolja, hogy ép b?rrel megússza, ha felismerik? Mindazonáltal ne féljen, a magyar ember gáláns fajta, mindig elbújtatja, aki oltalomért kopogtat az ajtaján. Azt javaslom, burkolja a testét Magyar Hírlapokba, úgy biztosan elmarad a megruházás.

– Vajon rám szavaznak majd az itteniek, ha megteszem? – gyulladt ki a mohó fény éjszakai vendégem szemében.

– Gréczy mindig azt mondja, jobbról is hoznunk kell szavazókat. Gondolja, hogy értem is kimenne félmillió ember az utcára?

Nagyobb volt a baj, mint el?ször gondoltam. Ferenc alighanem megh?lt, nem is olyan enyhék ezek a januári éjszakák.

– Kérem, ?rizze meg a nyugalját – mondtam, és lassan felálltam a székr?l.



Felébresztettem a feleségemet, és röviden beszámoltam a helyzetr?l. Elmondtam, hogy Gyurcsány Ferencet ott találtam a kisszobában, vázoltam beszélgetésünket, és kifejeztem aggodalmamat egészségi állapotát illet?en.

– Neked teljesen elment az eszed? – meredt rám az asszony. – Gyurcsány a kisszobában? És te még pálinkával kínálsz? Ezért dolgozok, robotolok, ezért áldoztam fel a legszebb éveimet? Menj vissza, mondd meg neki, hogy kívül tágasabb, és szondázzgassa éjjel Hunvaldékát, nekünk hagyjon békét.

Amikor visszamentem, Ferencet már nem találtam ott. Ahogyan jött, úgy távozott: az ablakon keresztül. Holnap talán a kedves olvasóhoz kopogtat be.

Kérem, fogadják el?életéhez és munkásságához méltó módon.
Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu



Ajánló